

ВАЛЕРИ ВИДАС ЛИБЕРО

chitanka.info

ПОЕТЪТ

... обикновен, но
само че зазидан:
един балкон без
никаква врата.

А

т.
Да
лче
в

*Отричан явно — тайно препрочитан.
У чужди свой — на гости у дома.
По принцип трезв. Но виното почита.
Заглежда всички — мисли за една.*

*За грях Адамов себе си терзае.
С чадър в калъфа крачи под дъжда.
На нищия духом участта желае —
при изгрев слънце вижда вечерта.*

*Хлапак учуден — мъж, препатил вече.
Невярващ в нищо — вярващ при това.
С глава разбива зарад теб, човече,
зазиданата — пак от теб — врата.*

ХОТЕЛСКА НОЩ

Не, няма да нощуваме сред четири стени.
Ще се качим на някакъв случаен влак
и ще пътуваме, додето се събудим.
След дълго ходене ще стигнем дефилето,
а там ще бъде светъл подиробед.
Безброй свидетели наоколо ще има:
скали усойни, изворче горчиво,
дивачка ябълка и гущери на припек,
които като древен хор ще коментират
появата на тия еретични двама
сред тихо нажежената обител.
Скалите няма да поискат да повярват,
че мога толкоз дълго да се взирам
в лицето ти — свободен и невярващ,
че най-подир сами сме под небето...
Ще вейне хлад и изведнъж ще притъмнее,
а ти ще хвърлиш всичките ни дрехи
върз клоните бодливи на дръвчето
и ще се гмурнем в сепнатия вир.
Като петна мазутни ще изплуват
на светлата повърхност страховете,
полепвали по нас безброй години.
Ще впием зъби във една и съща ябълка,
не подозирайки измамата тръпчива.
Щурец разсеян ритъм ще отмерва...
Внезапен дъжд листата ще зашиба
и ще се скрие в дупката си гущерт.
Едно ключе, от ризата изпаднало,
тревожно върху камъка ще звънне...

— Ало? Да, буден съм. Благодаря.

*Освобождавам стаята.
Да. Да, пътувам на разсъмване.*

ОТ НАТУРА ИЛИ ПО ПАМЕТ?

*Да бе го искал — нямаше да стане:
старинен град, художнички... Пленер.
Какъв балсам за пресните ти рани!
Какъв простор за творчество, мон шер!*

*Навръх акропол, донейде автентичен,
спря пред олтар на храм неосветен:
в сюжет греховен и неканоничен
бе барбизонецът вглъбен.*

*Надзърта жадно в чуждата идея —
дано ти хрумне нещо... Но не би.
„Любовната ти лирика линее.
Криза на жанра. Ерато май че спи?“*

*Една звезда — умираща светулка —
стремглаво се заби отсреща в хълма.
До тебе двама нещо зашушукаха
и техни си проблеми ги погълнаха.*

*Въздъхна. Тръгна... Стана ти по-леко
и себе си за миг оневини:
натурата е толкова далеко,
а спомен няма — всичко предстои.*

СВЕТЛА НОЩ

*Отде ни хрумна тая глупост —
да се покажем безразлични,
да си докажем, че учестеният ни пулс
за нас не означава нищо?*

*Сред купища от непотребни думи —
свенливи насърчения, полупризнания —
вървим, вървим... По разнебитения път
галактики клюкарки ни следят:
замерват ни от горе със звезди
и с дъх припрян, от чакане набъбнал,
освиркват явната безсмислица. Дори
да искаме, не можем да се оправдаем —
хихикат тихичко, като след постен анекдот.*

*Надявайки се на докосване случайно,
със поглед, вкопчен във пулсиращия свод,
препъваме се — уж невиждащи — по старото,
неводещо наникъде шосе,
с едно омръзващо на двама ни желание —
да си докажем, че...*

НАПУК НА БЛАГОРАЗУМИЕТО

*От тичане без дъх, със бузи зачервени,
ръчички вдигнало, детето спря пред мене —
не стигаше до струята студена.
Помогнах му. То влажния, заоблен мрамор
със тънки пръстчета обгърна жадно, здраво
погледна хитро баба си през рамо
и дълго, дълго, ненаситно пи...*

*Едва дочакали уречения час,
в гърба ме блъсват двете ми пети.
Без дъх останал, дочувам мъдър глас:
„Не пий след тичане, опасно е!“ Ами!*

*Загребвам в шепи изворчето хладно,
поглеждам хитро и отпивам жадно.*

БРИГАДИРСКО

*И истинска, и нереална
над теб се сипеше вода,
а аз — небръснат, кисел, кален —
опитвах да ти обясня
— нали затуй началник имаш, —
че дъжд в момента не вали,
че дъждовалната машина
си прави глупави шеги...*

— Ей, шефе, я ела при мене!

*И мрънкайки под нос аз тръгнах.
В такова кално настроение,
кой-знай защо ли, те презърнах;
откъм машината проклета
над нас с все сила заструи
и чух гласа си:
— Дявол взел го! Сега намери да вали.*

ВЪВ ВСЯКА МОЯ МИСЪЛ ТИ ПРИСЪСТВАШ...

*„Във всяка моя мисъл ти присъстваш —
събуждам се със теб,
заспивам с теб
и моля се на своя Бог за теб
и твоите деца.“*

*О, ако бях свободен,
та да извикам туй пред своите,
пред гражданството строго
и пред свещеника във храма!
И ако можех при това да действам
тъй, както бих желал —
без страх, че върши светотатство —
навярно щях да го направя.
Но строгите закони на предците
и съвестта ми повеляват:
„Безнравствено е посегателство такова.
На несвободния е запретиено да обича.“
Така ми рече оня друговец,
когото бях избрала за леглото си,
преди да го изпратя на галерата.*

ИЛИ! ИЛИ! ЛАМА САВАХТАНИ!

I

*Толкова дълго те чаках,
че в съня си посегнах към нещо не твое
и ръцете ми се вкамениха.*

*Толкова дълго те чаках,
че мислите, създаващи подобие на теб
се вкамениха.*

*Толкова дълго те чаках,
че мускулът, пулсирал дотогава:
„Недей да правиш другиму това, коет...“ —
премислено утихна
и се вкамени.*

II

*Приседнал върху тежките скрижали,
един гранитен, тромав истукан
представяше си твоето длето
от него как ненужното изсича,
ръката как замахва
и как изричаш властно:
„Говори!“*

III

*Натъкнал се по пътя си привичен
нечакано на някаква купчина,
слепецът по лице в прахта се просна:*

опина туй, което го препъна;
наум каменоделеца прокле
(макар, че друг каруцата с навета
насред гъмжащото тържище бе стоварил)
и — към небето, в мрачно изстъпление —
загъгна яростно: „Или! Или...“

КАТО ХЛЯБ

*Ръката си протягам, с длан нагоре.
Ръката си подавам, с длан надолу.
Навеждам се. Докосвам с устни
това, което си оставила в дланта ми,
внимавайки трошица да не падне...*

СИЛАТА НА ИНЕРЦИЯТА

*За последен път пътуваха заедно:
той — с поглед, забит в отдавна втръсналия му
панелен
пейзаж,
тя — дребничка или може би смалена
от неотвратимостта на предстоящото —
вкопчена в ръката му, опипваща с поглед
(сякаш и предстоеше именно това — да ослепее)
всяка черта на лицето, което за последен път
беше толкова близо до нейното.
На кръстопътя преди неговата спирка
автобусът намали скоростта и почти спря —
светеше червено.
Той освободи ръката си, готвейки се да слезе,
но след като размисли малко, реши,
че е длъжен да направи — за последен път —
някакъв мил жест: посегна да погали косите ѝ
или да я целуне по челото.
Но в същия миг светна зелено
и обективната сила на инерцията му попречи
да я излъже за последен път.*

В ЕДНА КОМАНДИРОВЪЧНА ПРОВИНЦИЯ...

*В една командировъчна провинция —
свободен от страстта да притежавам,
от суетата да съм първи и единствен —
в тебезабравяне се упражнявам.*

*Деня загърбил, късно се завръщам,
сподирян весело от псета безпризорни.
Нетърпелива, свободата ме прегръща —
като момиче на затворник.*

*Таванът скърца, говор, смях покорен...
Въображението си усмирявам.
Пропъждам завистта към тия горе,
защото чувствам, че и тя освобождава.*

*Мълча (у Далчев има стих подобен),
„с опустошен от мисли лоб“.
Свободен съм. Дотолкова свободен,
че ми се иска да съм роб.*

ДУМИТЕ

Засей, щом искаш нещо да пожънеш!

*Ще дойде време — тежко и бездъждно:
за теб готови и на камък да покълнат,
еднички Те ще могат да Я върнат,
а ти ще слушаш — стиснал зъбите, помръкнал —
как Тя по оня сводник бакелитов
чрез Тях със Другия за среща се сговаря.*

Недей забравя пословицата стара!

*Дочакал жътвата, приготвил си хамбара,
ала след сушата с какво ще го напълниш?
Въртиш вършачката — напразно: нито зрънце.
Осили, плява — набили са се в гърлото...
Копни в мравуняка и житото ще текне!
Проговори, нещастнико! Дано да ти олекне.*

РАЗЧИСТВАНЕ НА ТЕРЕНА

В сърцето като
бурен див порасла,
не можех аз оттам
да я изскубна.

А

т.
Да
лче
в

Ще бъде късна зима, на разсъмване:
далече, някъде към хоризонта тъмен,
през облаците ниски ще прозира
денят — блестяща ивица синевина и слънце.
Снегът ще бъде хрупкав и искрящ,
а селото в дола ще тъне в сънища
и синкав дим над къщите ще плува.
Аз ще стоя на хълма, загърнат в сив шинел,
и каската, в татула сух захлупена,
ще зеленее като костенурка кротка.
В ръката ще държа бикфордовия шнур,
готов да хвърля в нищото
онзи — останал след косата — корен.
Ще блесне кратко запалката и огънят
по шнура чер ще запълзи лениво
навътре и наляво, без да спира...
Аз ще се просна на снега,

*уста разтворил и очи закрил,
а в облаците тъмни ще прозира...*

ОБИЧАШ ЛИ ЛЯТОТО?

*Предпочитам зимата:
на белия фон на снега
хората са като букви в книга —
чети, ако знаеш азбуката.*

*Лятото е твърде пъстро —
за да разбереш човека,
трябва дълго да се взираш,
като в тест за далтонисти.*

*Не ме упреквай,
че си пестя усилията:
очите ми са слаби.*

СЪНУВАХ СЪН ТАКЪВ, КОГАТО БЯХ МОМЧЕ...

*Сънувах сън такъв, когато бях момче:
поле и дол блатист, сметище и небе;
в полето, на талази — жита и ръж безкрай,
синчец и мак пъстрееха; в дола — за щърка рай —
овчар змии отровни убиваше с кривак.*

*Над сметището градско щом се спуснеше мрак,
замирисваше тежко на смолист чернозем,
на изгнило, на мърша... Мочурлив и зелен,
преди в сън да замре, долът духваше лампите
и в любовни ектении се унасяха жабите...*

*И връхлиташе вятър — бял, замайващ и мек,
жив и странно напомнящ силует на човек:
аз издебвах мига и — с гърди и със устни —
се залепях за него, и не исках да пусна,
и разпенвах жита, и се гмурках във макове,
дъх поемах в синчеца, и — забързан нанякъде,
ме понасяше пак...*

Но отмаляха ръцете.

*Плаках, молих за чудо до несвяст боговете
и треперих, и виках — много беше ме страх.
Той отърси се леко... И така полетях —
над бетонния бункер, на змии обиталище,
над Караколюва дупка — таласъмско свърталище,
над селото, което го удавиха в Тунджа...*

Някой викваше: „Падаш!“ — и събуждах се в ужас.

*Порасна момчето. Пресушен е отдавна долът.
Щъркът мести гнездото, от деца и надежда лишен*

—
*няма жаби. Сметището расне. Змиите коварни
пълзят.*

И аз удрям с кривака, доде се събудя съвсем.

НАЕСЕН

Сладникав дъх на спомени и дим
посрещна ме в града на моето завръщане.
Потънала в пелин, заспала беше къщата
и съхнеха по плочите невкусени смокини.
В музея жълтите листа премитаха,
в очакване на някакъв велможа,
а вехтият войвода тъй отдавна
забравен бе под старата липа,
че само птиците поспираха да сложат
в калпака му по няколко пера.
Домът на първата любов не съществуваше —
оставил кости под хотелски паркинг.
Четях прощални думи за приятели.
Великодушно кимах на предатели.
Дори реката бе недружелюбна —
под погледа ми влачеше надолу
останките на едро ловно куче.
Площадчето пред банката, с тревясал калдъръм,
бе препокрито с казионен мрамор,
по който в девет вече беше пусто.
Удари сънно часовникът на кулата...
Във мен се блъсна градският кретен,
пелтечейки рефрена си безсмъртен;
смъкна се тежко по стъпалата в двора
на магазинчето, до църквата стаено,
и във сандък със златни херувими
захърка, с нос към купола беззвезден.
Беше пиян — безумен и безгрижен.
Аз бях със всичкия си. Трезвен.

ВЪВ ШАРЕНА ХАРТИЙКА ИЛИ В СТАНИОЛ...

*Във шарена хартийка или в станиол,
тя погледа ни най-напред привлича.*

*Заплащаме цената ѝ — не сме деца,
та да ни бъде подарена.
Разкъсваме обвивката нетърпеливо,
но в още нещо оказва се увита —
парче от някакъв безкраен комикс:
за да узнаем тайната, ще трябва
незнайно колко пъти да купуваме.*

*В устата бавно се топи глазурата
и взема връх ментоловият дъх,
а челюстите инстинктивно се задвижват —
започва дъвкане и мляскане... И тъй,
докато съвсем изчезне сладостта.*

*Остава жилава, безвкусна гума,
в която правим дупчица с език,
надуваме, надуваме и — пук! —
на устните мехурът се разплесква.*

*А след това полепналите късчета
опитваме пак в топче да сберем...*

Докато някой ден се схване челюстта.

ТОЗИ, КОЙТО НИ НАБЛЮДАВА

*Всеки камък, всяко дърво, всяка извивка на пътя —
всичко вече ни е отдавна познато.*

*И въпреки това ни се иска
да се настаним до прозореца:
извъръщаме глава, забиваме поглед навън
и скриваме лицето си.
Така се спасяваме от досадната възможност
по време на пътуването да ни наблюдава
някой, който ни е — най-малкото —
отдавна познат.*

*Но когато автобусът минава
покрай засенчени скали,
лицето ни изведнъж се откроява
на потъмнялото стъкло.
И за този, който все пак ни наблюдава,
веднага става ясно,
че пейзажът всъщност никак не ни интересува.
Защото на него ние също сме му —
отдавна, отдавна —
познати.*

КАТО КЪМ ВЕХТ ПОРТРЕТ...

*И сякаш аз не съм
живеел никога,
и зла измислица е
мойто съществуване!*

А

т.
Да
лче
в

*Като към вехт портрет
във селска гостна стая
към мен се приближават:
специалисти фотографи цъкат, удивени
от несъмнените ми качества
на дагеротипен уникат.
Жени, видели явна прилика
със някогашен свой любим,
изтриват с длан прахта от рамката:
„Красавец е, нали?“
Сестрата на стопанката поиска да ме изхвърлят*

*напомнял съм и някого, тъй казва,
от който преди време била лъгана.
Хлапето и посочва с пръст към ъгъла
и шепне някак тайнствено:
„Това е татко.“*

*А никой думица за мен не проговаря,
ни думица за мен,
за мен самия.
Онези, които ме познаваха...
Но всъщност тях едва ли ги е имало.*

И ТЪЙ КАТО ОТ ВЛАК ДО ВЛАКА ИМА РАЗЛИКА...

*И тъй като от влак до влака има разлика,
казват: „За всеки влак си има пътници.“
Но и че „всяко правило си има изключение“ се знае.*

*Със мен например никой не пътува.
И не защото бавен съм или пък неуютен,
а затова, че от себеподобен съм бил „газен“.*

Сега — все още в релсите, обозначен във разписания

*напред-назад без пътници се лашкам
и чакам някой аварирал автомат
стрелката в глухата посока да обърне,
та оня, който преди време ме прегази,
да си отдъхне, ако нещо го е мъчило.
Макар да знам, че тъкмо в **нещото** е разликата,
която преди малко споменах.*

ЛЮБИМАТА НЕ СМЕЯ ДА ЦЕЛУНА...

*Любимата не смея да целуна.
Отбягвам със човек да заговоря:
един напомнящ тленността ни дъх
сподиря всяко промълвено слово...*

*Не зная как да обясня на оскърбените
от моето несмислено мълчание,
че във канала всяка вечер, сутрин,
наред със пастата за зъби и водата,
изчезват трупове и скелети на думи.*

ИЗГРЕБАЛА ДО ДЪНО СЛОВЕСНИТЕ СИ РУДНИЦИ...

... животът ми
безследно отминава.

А

т.
Да
лче
в

*Изгребала до дъно словесните си рудници,
възнесе се — олекнала — безплътната ми мисъл...
И с участта си на свидетел безсловесен
телесно съществувам. Примирен.
Изнизват се — еднакви — пролет, есен...
Животът се изнизва покрай мен.*

МУЗАТА МУ

...аз съм една
ненужна, жалка мърша
и мога ли да бъда
техен брат?

А

т.
Да
лче
в

*Той мислеше, че тя не го обича.
Той мислеше, че тя не го разбира
и затова не го обича.
Той мислеше.
От мислите си правеше изкуство.*

*Тя знаеше, че той не я обича.
Тя знаеше, че той не я разбира
и затова не я обича.
Тя знаеше, че той не може никого да разбере,
че той не може даже себе си да заобича:
обезсърчаваше го нечие разбиране,
съсипваше го мисълта, че е обичан.
Тя знаеше: той би могъл да съществува
само като неразбран и необичан,
единствено това го прави работоспособен.*

*Тя знаеше.
От знаенето правеше живот:
представяше му непрестанно доказателства
за неразбиране и нелюбов.
За да успее той — и неразбран, и необичан —
да продължи да съществува и твори.*

ЕНЕРГИЙНА КРИЗА

*Фитилът на свещта е клюмнал —
черен пушек се пласти на тавана.
От миризмата започва да ме боли глава,
но не ми се става.*

*Зъзна под одеалата,
гледам небето през полуспуснатите щори
и си напъвам мозъка:
„Дали е металносиво на черен фон,
или е черно на металносив фон?“*

*А за какво ли щях да мисля,
ако токът не беше спрял
и парното работеше?*

ПРЕСИЧАЙКИ УЛИЦАТА — ОГЛЕДАЙ СЕ ВСТРАНИ!

*Раздрънкан рейс. Следработна походка.
Маршрутът — машинално — към дома.
(Покупки. Ежедневник. Двеста водка.
Игрален филм. И — ден след ден — така.)
След някаква ленива, рижса котка
поех към сянката на другата страна:
сипеше се пек немилостиво.*

Тупурдия, глъчка, облак жълта прах...

*Плюнах върху осовата линия,
очилата смъкнах и се спрях:
нещо вътре беше ми се свило.*

— Тичай! Още! Урааа, полетя!

*Вдигнах поглед: Господи, хвърчило...
И свестих се в болнична кола.*

В ЕДИН ПРЕКРАСЕН ЕСЕНЕН ЧЕТВЪРТЪК...

*Предъвквам гадния тон на езика
на тази епоха
и избирам следните слепи
изрази...*

*Пиша ви ги и ги лепя на
мутрата си.*

М.
Сулейотис

*В един прекрасен есенен четвъртък
от свои стихове замесих живо куче:
към СМЕЛАТА СИ ПОЕТИЧЕСКА ИНВЕНЦИЯ
и ЯРКИТЕ МЕТАФОРИ прибавих щипка
от вездесъщия ЗАКОН НА КРАСОТАТА.
Получи се набухнал, захаросан пудел.
Завързах му нашийника и тръгнахме
да се покажем на ВЗИСКАТЕЛНАТА ПУБЛИКА.
Той душеше хлапетата, цветята,
любуваше се на залязващото слънце,
а пъновете просто препикаваше.
Заглеждаше се дълго, предано във мене,
стоеше „мирно“ — прав, на задните си лапи,
показваше ми своето НЯМО ВЪЗХИЩЕНИЕ
и мъчеше се да ми ПОДРАЖАВА СЛЯПО.*

Минаваха ценители кучкари,

поглеждаха към песа издокаран,
интелигентен, дружелюбен и възпитан;
подхвърляха му лакомства, бонбони
и рошеха му къдрите със пръсти.

След туй СЪС ЗАДОВОЛСТВО КОНСТАТИРАХА,
че НЯМА ИЗКЛЮЧЕНИЕ ОТ ПРАВИЛОТО —
това, че КУЧЕТО ПРИЛИЧА НА СТОПАНИНА.

Наведох се, нашийника развързах,
подгоних псето и вбесен го сригах:
„Изчезвай! — креснах. — Хайде, чиба! Тичай!
Хапи и лай! На куче заприличай!“

ДЪЛБОК И ОБЕЩАВАЩ, С ВИД ЗАПУСНАТ...

*Дълбок и обещаващ, с вид запуснат —
напомни им недоизгребан рудник,
след бедствие напуснат и забравен.*

*Решиха да проучат незабавно
какво и колко останало е вътре.*

*... пещта поглъщаше плътта му раздробена
с такава алчност, че не стигна врем
баласт в галериите да нахвърлят —
рудата свърши. Зейнаха каверни.*

А цар Траян си криеше ушите.

*Превърнаха го на сметище за душите —
защо сам всеки дупка да копае —
и виковете, срещнали скала,
върз други падаха, потулвайки това,
което никой уж не трябваше да знае.*

*Баласт се трупаше. Стоварваха си бремето,
но вече късно бе да спрат рушенето
в недрата пусти, от взривове разкъсани.
Изляха се безстрастни дъждове
и рукна безпощадната вода...*

А точката постави земетръсът.

КАКВО ИДИОТСКО ПОЛОЖЕНИЕ...

*Какво идиотско положение:
да съзнаваш,
че дори да си застанал на носа си
или да си ухапал ухото си —
все едно,
никакво впечатление не им правиш,
и да продължаваш да стоиш на нос,
с ухо между зъбите...*

УХАЖВАН ОТ АБСТРАКЦИИ, НО ВЕРЕН НА КОНКРЕТНАТА...

... и Истината беше
господарка на моето
сърце.

И

з
исп
анс
кат
а
ри
цар
ска
пое
зия

*Ухажван от абстракции, но верен на Конкретната,
Към „Долу!“ и „Осанна!“ еднакво безразличен,
за кучешката преданост изритван съответно,
лишил се от съюзници, във сблъсъка епичен
със злите великани аз претърнях фиаско.*

Сега — пребит, настръхнал досуц във клетка скот

—
*със сол си ръся раните:
„Нали Самсон Караско*

чрез Нея вкара в гроба колегата Кихот?“

КЪМ КОЛЕБАЕЩИЯ СЕ ПРОКУРОР

*... и Юпитер е с тебе: гръм
привлече Лобът прокълнат
и светна като нимб. Отвън
тълпата цяла нощ, без сън
го чака. Време е, Пилат!*

*Ще ти измият те ръцете. На тях кръвта му ще
тежи:
един от него се отрече, друг чрез целувка го обрече.
А ти — разбрал им страховете, че ще възкръсне —
го разпни!*

*От първенците си туй племе
подучено: „Пусни Варава!“
крещи. Пусни го! Та след време,
във бъдещата им държава
той справедливост да раздава.*

АПОРИЯ ИЛИ ОПИТ ЗА ПРЕОДОЛЯВАНЕ НА МОНИЗМА

...вечно и свето е
само мъртвото,
живото живее в
грях.

А

т.
Да
лче
в

— О, Господи, в божествеността на Твоя Син
не се съмнявам,
макар да е роден от простосмъртна,
чрез Твой посредник свише осенена.
Но вярвам — прости ми тоя смъртен грях! —
и на поета.
И тъй, престъпил вече границата страшна,
аз питам:
— Ако е живял Синът,
Той за Бащата бил ли е достоен?
— Окаянико, — викна Господ — аз рекох ли:
„Друг Бог да нямаш освен Мене“?
— Но, Господи, — отвърнах аз — не мой,
обществен е проблемът.
— И кой си ти, та Ми задаваш —

и то от името на другите —
въпрос, по своята дързост тъй нечут?
— Умея да чета, Всевишни —
сравних словата
и ето — раздвоен съм...
Замига синя лампичка, зави сирена
и се явиха ангели.
И рече Господ:
— Вържете тоя луд!

БАЛАДА ЗА СТРОЯ

На баня?
На баня.
Строят отива на баня.
Отпред — старшината,
със устав в ръката,
командва на ротата:
— В крак!

На кино?
На кино.
Строят отива на кино.
Отпред — старшината,
със устав в ръката,
командва на ротата:
— В крак!

Оттатък? Кога?
Оттатък. Сега.
Всички? По моста? Оттатък? Ама....
Отпред — старшината,
пак с устав в ръката,
командва — по навик:
— Във крак!

Мостът, строят — в реката.
Сетен вик над водата:
— Помощ!
— Майчице!
— Скапан фатмак!
— Не го пускайте тоя...
И — погълнала строя,

*сита — Лета командва:
— Не в крак!*

ПО МАРСИЛЕЗАТА

*Алонзанфаниhme, алонзанфаниhme,
лъожурдъоглоарът уж дойде,
а летандардът на тираните,
санглан — на нашта плът от раните —
срещу ни още е лъове.*

ЛИБЕРО

Аз съм либеро. Метач.

*Отбивам фучащите топки,
пред които вие
глави предпазливо навеждате.
Имам бързи крака —
пред стрелеца, пропуснат от вас,
за секунди изпречвам се — аз,
вашата скрита надежда.*

*Голове не вкарвам.
Не триумфирам със златна обувка в ръце.
Аз съм момчето за всичко —
трябва листата от лаврите
все някой да помете.*

*Настрана
от всеобщия устрем към титлите,
аз пресичам коварния пас.
Зная —
никой не ще ми прости,
както прощават на вас.*

*Аз съм вашата скрита надежда.
Свободен, дори и в трениорска концепция.
Не изпълнявам ходове,
заучени предварително.
Отговарям сам за играта си.
Нямам право на грешка.*

Аз съм либеро.

Издание:

Валери Видас. Либеро

Художник: Ваньо Янков (Ваян)

Предпечат „Барба принт“

Формат 16/60/84

ISBN: 978–954–496–094–0

Цена: 5 лв

ИК „Орбел“, 2008

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.